

**ONO MALO,
ŠTO TE ČINI VEĆIM**

ONO MALO, ŠTO TE ČINI VEĆIM.

Kao što kaže moj citat, pišem ono što osjećam. Nekada je to manje zabavno za čitati, ali moguće da nekima pruži onu malu iskru, malu misao da vide da se to ne događa samo njima. Znati da nisi sam u tome je velika stvar. Moj prvi problem. Moja prva teškoća je bila upravo to. Ne znajući kakve misli kolaju svakom od nas, je li te vuku gore ili dolje, je li si dobro ili loše. Svi mi nosimo maske iza kojih se vješto skrivamo. Što ne bismo trebali, ali smo ljudska bića i to je uređeno u nama. Taj instinkt da se pokažemo u najboljem svjetlu. To je samo dodatni teret koji nosimo, te maske. Nepotrebne da

budemo ljudska bića, otvorena za druge. Ne možemo se svima svidjeti, kao niti drugi nama. Niti to pokušavati ostvariti, jer je to neizdrživo za tebe samog. Kako ljudi dolaze i prolaze našim životima. Nekada protutnjaju s vihorom. Nekih se sjetiš i nakon dugo vremena u lijepo uokvirenoj slici, bićem punom prijateljstva i dobrote. Njih ne zaboravljamo. To sigurno.

Nema idealnog. Samo iracionalno i racionalno. To iracionalno je fikcija koja se nameće svima. I svi je prihvaćaju kao ispravnu. Nije ispravna. Nije realna. Svi griješimo. Od sitnica, pa do velikih stvari, jer smo ljudska bića. To teško prihvaćamo, da je nekada dovoljno samo malo da te razveseli. Da to postoji u svakom od nas. Da budemo toga svjesni. Da ne

treba biti nešto iracionalno, glamurozno. To jenjava nevjerojatnom brzinom, to zadovoljstvo glamuroznog. Pamtiš smijeh do suza uz igranje Alias s obitelji na terasi. To pamtiš. To je ono malo što ima vrijednost. Glamurozno je smo privid koji te kratko ispunjava. Iracionalno, nemoćno. A to malo je toliko je moćno, a toliko malo. Taj smijeh... To tvoje biće u nutrini čini moćnim. Čini velikim... Bićem koje imamo u sebi, ono nešto za kojim svi težimo, makar to sebi ne priznajemo.

Život je usrana borba i od toga ne možemo pobjeći. Možemo se dalje boriti ili se možemo predati, ali onda je trnovit put do skupljene snage za pokušaj pohrvati se s njim, okrenuti ga, reći idem da-

lje, ne možeš me više držati niti lancma okovanog.

Nekad letim tom sivom zonom smještenom između normalnog i melankolije. Kao loptica u fliperu koja leti, ispucavana u svim smjerovima. Dotačući oba ruba. Bez kontrole. Eh, da imam tu kontrolu da me odbaci u to normalno. Ne tražim puno. Samo koji trenutak tog beztežinskog stanja u mojoj glavi, to vrijeme ničega, praznine. Koja ima toliku snagu da potisne sve, da napravi tu branu koja ti ne da da kročiš u tu tminu kojom lutaš samo s jednim ciljem. Kako naći put prema van, prema izlazu. Kako opet vidjeti ono malo svjetlosti koje ti daje smisao. Smisao postojanja tvoga bića. Volim taj život kojeg imam,

jer drugog ne mogu imati. Ne mogu ga zamijeniti boljim, mogu ga samo stvarati putujući izabranim putem. Znam da se bliži kraj mog sadašnjeg puta. Da ću uskoro morati napraviti taj korak, koji sobom nosi neizvjesnost pomiješanu strahom, što će biti. Nemam.... Nemam još te snage dok god letim tim sivilom. Na trenutak se pojavi ona, ta snaga, kad me odbaci do normalnog. Lijepo je. To beztežinsko stanje. Gdje ostavljaš sve iza sebe. Gdje ti pogled nije замуćen, već bistar.

Ne zaboravi te. Niste sami.